

have dem ind under Samfundets Ledelse og Kontrol. Vi vil have en Arbejdsinvalidforsikring. Vi mener, at Staten for Tiden har god Brug for Penge, thi vel er den danske Nation som Helhed blevet rigere under Krigen, men som Konseilspræsidenten har sagt: Arbejderne er ikke blevet rigere, og Staten er ikke blevet rigere, den er blevet fattigere, og Staten har derfor god Brug for Pengene. De danske Vælgere vil sikkert forstaa, hvorledes denne Sag ligger, naar det nu bliver lagt frem for dem, Mænd og Kvinder, gamle og unge, om de vil beholde de dansk vestindiske Øer, der efter 200 Aars Vidnesbyrd ingen Fremtid har under dansk Herredømme — og vi har jo nu hørt Formanden oplæse et Telegram, i hvilket Negerbefolkningen, der i lang Tid har udvandret til Amerika for at faa højere Dagløn, selv siger: Lad os komme til Amerika — og at denne haabløse Fremtid vil koste os 30—50 Mill. Kr. eller mere ud af Statskassen. De vil forstaa, at vi bør gøre Negrene den Tjeneste, som de selv forlanger af os, at lade dem komme til Amerika, hvor de naturligt hører hjemme, i Særdeleshed, da vi faar 94 Mill. Kr. i den danske Statskasse, hvorved vi faar Midler til sociale Reforme, f. Eks. til en virkelig Arbejdsinvalidforsørgelse — det er det, der nu staaer for Døren i vor sociale Lovgivning. Det vil ikke mindst den danske Gaardmandstand, den danske Bondestand forstaa. Tror man, at den vil forstaa et Standpunkt som det ærede Medlem fra Thisted (Munk-Poulsen), at det Spørgsmaal maa staa hen. Nej, saadan plejer den danske Bondestand ikke at handle. Her foreligger et ualmindelig godt Tilbud, en Handel, der er saa enestaaende god, at det ærede Medlem fra Ringkøbing og hans Ministerium i sin Tid ikke drømte om, at den kunde blive saa god, og saa skulde man lade dette Tilbud gaa og ikke tage det nu, det ligger paa Bordet! Der er vist ingen af dem, der kender de danske Bønder, som tror, at de, naar det kommer til Stykket, kan vindes paa, at det skal ligge som et svævende Spørgsmaal i Fremtiden. Det kan være, at der er nogle Vælgere i Thisted-Kredsen, der er opfanatiserede af et ganske særligt Blad, og som det ærede Medlem fra Thisted mener er ret nødvendige for hans Genvalg, men jeg tror, at hvad han vinder paa den ene Led, taber han mangfoldigt paa den anden Led. Jeg tror, det bliver en Realitetsvalgkamp, vi gaar i Møde. Det kan ogsaa være, at Militærspørgsmaalet kommer frem, men

jeg er sikker paa, at den sunde Sans, det forstaaende Omdømme i vort Folk, vil sige: Danmark egner sig lige saa lidt til at spille Kolonistat som til at spille Militærstat. Lad os administrere vort Militærvæsen loyalt efter Lovens Bestemmelser, saa længe disse bestaar, men drømme fantastiske Drømme om at spille en Rolle i Verden som Kolonistat eller Militærstat vil vi ikke. Danmark skal kende sin Begrænsning, og der er ikke noget nedværdigende eller ydmygende i, at et Menneske, et Samfund eller en Stat erkender sin Lidenhed og sin Begrænsning, naar man — saa lille man er og indenfor sin valgte Begrænsning — gør, hvad man formaar, og der yder det bedste. Netop det at erkende sin Begrænsning er en Styrke. Man vil netop derved kunne vinde Mesterskabet, og det ikke mindst i vore Dage, hvor der er en haard Konkurrence paa alle Omraader. Det skal nok vise sig, at kun den, der paa det Omraade, han magter, yder det yderste, han formaar, er den, der udretter noget. Det skal der til i vore Dage. Det gælder Mennesker, og det gælder Samfund.

Man skal udrette det yderste, man formaar i hvert givet Tilfælde, ellers bliver det kun halvt Arbejde. Men det kan man kun, naar man begrænser sig, det kan man kun paa det naturlige, begrænsede Felt, man har. Men gør vi det, har Danmark store Opgaver, selv om vi mister de tre smaa vestindiske Øer, store Opgaver og netop naturlige Betingelser for at gøre sit begrænsede Arbejde dygtigt, løse det sociale Spørgsmaal, lade Fædrelandskærlighed og Nationalfølelse virkelig blive anvendte Begreber, der gennemtrænger hele vort Folkeliv og Samfundsliv, der udjævner Klasseforskellen og tilsidst ophæver den. Først da er Nationalfølelsen en Sandhed, først da er Fædrelandskærlighed og Nationalfølelse anvendt. Vi har store Opgaver, som kan fylde med Begejstring, som giver al bunden Idealisme, hvor den maatte findes, rig Lejlighed til at komme til Anvendelse. Men naar jeg har læst om den vestindiske Rørelse i 1902 og nu, ja, saa mindes jeg rigtignok tidt om vor ypperlige Realist Poul Martin Møllers Fortællinger om Missionsdamerne, der strikkede Uldtøj og Uldstrømper til Negerbørnene under Troperne, som ikke havde stor Brug for disse Varer, men glemte de barbenede danske Børn i Sidegaderne. Det minder mig i høj Grad om Poul Martin Møllers lille Fortælling om, at han havde en Kusine, som var saa idealistisk,